

עין משפט‏**נר מצוה**

ע א מיי פֿון מהל' מירות הלכה יח:

עב ב מיי פֿון מהל' ציאת מקדש ה':

עב ג מיי פֿון מהל' קרען פסח הלכה יא ופי"ח מהל' אבות הטומאה הלכה ג ופי"ט מהלכות מירות ה' [יז]:

עב ד מיי פֿון מהלכות מירות הלכה ט:

עב ה מיי פֿון מהל' קרען פסח הלכה ג ופי"ט מהל' פסולי המוקדשין הלכה ז: ז

מוסף תוספות

א. ולפני זריקה [נאמר ד]היינו לפני זריקת שאר דמים, [הרי"ן. חו"ס שאל"ה ב. [ו]א"כ לא צריך ריצוי ציץ. שם. ג. דיכין שנודע לו קודם שיש לעשות דבר שמעכב, הרי הוא כאילו נטמא באוהה שעה טומאה ידועה. שם. ומתקין קושט גליון ששים, ומי רש"ש שכיב מעלמן. ד. וקודם גילוח מסיק בפרק בתרא דגור דתורה. שם. ה. [ו]ל"ל דברי אליעזר מוקי לה תתם, אבל... שם. ו. דאם יודע לא הויה שכונת בפרות שכן לא קבורהו. שם. ז. תוס' שאנן 'נפול' עליו הבה'.

ח. שוראין בהם הכתמים צערות ביותר. שם.

רבנו חננאל

אינו דין שהותרה לצבור טומאת התהום. וקריבן צבור זהו כהן המרצה בתמיד. וכן הוא מפורש בתלמוד ארץ ישראל. ואקשינן ומי דיינינן קל וחומר מהלכה טומאת התהום ליחיד הלכה היא וקריבן ציבור קל וחומר. והתניא אמר לו רבי עקיבא עצם כשעורה הלכה ורביעית דם קל וחומר מהלכה, וזו דר' עקיבא עיקרא בנייר פריק כהן גדול ונייר. וקל וחומר (דרבא) [דריבא] מפורש בירושלמי. אלא אמר רבא גמר במורדו בגדיהו שהו מפסח. היבא בחיוב טומאת התהום בנייר. אמר רבי אליעזר שנאמר וכי ימות מות עליו וגו' במחורות עליו, כלומר ידיעה ברורה. בפסח ר' יוחנן אמר שנאמר טמא נפש או בדרך רחוקה לכם לכם במחורות לכם. ריש לקיש אומר או בדרך רחוקה מה דרך בגלוי אף קל בטומאה גלויה. ואותבתין עליוהו איוז היא טומאת התהום כל שלא הכיר בה אחד בסוף העולם, הכיר בה אחד בסוף העולם או זו טומאת התהום, קשיא לר' אלעזר דאמר וכי ימות מות עליו, במחורות עליו הוא שחיבב עליה, וכל מה שאינה מחוררת עליו אע"פ שאחרים יודעין אותו הרי היא טומאת התהום. ולרבי יוחנן דמפיק לה מלכת תריץ, הא ידע בה אחד טומאת התהום קריה ביה. ולריש לקיש דמפיק לה מדרך כל שאינו גלוי לכל אדם כדרך הרי היא טומאת התהום היא מחור' דתניא אפילו ידע בה אחד בסוף העולם אין זו טומאת התהום קשיא לכולהו. ונחיה לם ואוקמינא. אלא בטומאת התהום הלכתא גמירה לה וקרא אסמכתא בעלמא. אמר מר בר רב אשי אפילו אם נודע לו שנטמא לפני זריקה הציץ מרצה. המוצא מות מושכב לרחוב של דרך, לתרומה טמא. לניזיר ועושה פסח טהור. בד"א לא שפאלו לז' מקום לעבור אבל יש לו מקום לעבור או לתרומה טהור

שאני אומר ממקום טהור עובר. ומפורק טמא שהקבר מצרפו בד"א במהלך ברגליו כו'. מציאו טמון בתבן בעפר ובצדירות היו זו טומאת התהום במים ובאפלה ובנקיקי הסלעים אין זו טומאת התהום ולא אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד לאפוקי הרוג שהרי הכיר בו מי שהרגו. וירושלמי בסוף הפקד ר' יוחנן בר מויה בשם ר' פנחס ממה דאנן חמי רבנן שולחין סנדליתן תחת אגף של הר הבית, תאני ר' יהודה לא קדשו תחת אגף של הר הבית, תני מחילתן שחתה היכל קודש. אמר ריש לקיש ומתני' אמרה כן, ומרודה היתה שם ובית כסא של כבוד היה שם וכר, אמר ר' וכי צראה טמאה היא אלא נקיות, ויי דא אמר יוצא והולך לו במסיבה ההולכת תחת הבירה והנרות בו ואם קדש הוא ילך בקצרה.

שארין אותו בחצרותיהן כו'. איני ששורפין אותו בחצרותיהן והתנן באילו עוברין בסופו על בשר הקדש שיצא ונפסל

פא:

לְרִישׁ לְקִישׁ דאמר בדרך עד דידעי בה כ"ע. קשה לריצ"א דנזיר כסופו (דף סג.) אימתא הך מסקנא ולא מייתי התם מילתיה דר' יוחנן ולא פריך נמי אלא לר"א וקאמר צשלמא למ"ד

כדרך שפיר והיא מסוגיות החלוקות: **וּשְׁמָא** וטהור אֶבְתַּחֲלָה הוא. ודוקא לפני זריקה אצל לפני שחיטה לא כמו שהציג בקונטרס במתני' מתוספתא: **אֵלָּא** פֿלִנִי זריקה נמי מרצה. ע"כ לפני זריקת שום דם דאס מרק אפילו אחד מן הדמים ונטמא^א תנן בפרק ג' מינים (מיר דף מו.) ^א וציא שאר קרבנות ויעטר אפילו בטומאה ידועה אלו סותר מירותו וירצוי לטומאת התהום דכולה שמעתין היינו שאינו סותר מירותו דכפי' לעיל אי נזיר כי ימות מת עליו כו' ^ב וקשה לרי"י דכפרי' בתרא דמיר (דף קג.) תנן אס עד שלא גילח נודע לו אפילו טומאת התהום סותר ומוקי ליה ר' יוחנן בגמ' כר"א דלמר נגלחת מעכבא^ג וא"כ נודע לו לפני זריקה נמי כיון דמעכבא תמאי אינו סותר ומיץ ר"י דהכא כיון שנשחט יש לו להשלים ומרצה ציץ על טומאת התהום ואינו סותר כאלו לאחר^ד זריקה נטמא ולא דמי לקודם גילוח ואע"ג דגילוח הוה אחר זריקה כדמתן בג' מינים (שם דף מו.): גילח על זבח ונמלא פסול תגלחתו פסולה ואי גילוח הוה לפני זריקה יציא זבח אחר ^ה לרצנן אית לכו דתגלחת לא מעכבא ולכן מרצה הכא לפני זריקה: **המוציא** מת מושכב כו'. צפ' בתרא דמיר (דף קס.)

דייק על ההיא משנה דהתם המוצא פרט למצוי מת פרט להרוג מושכב פרט ליושב^ו וקשה לריצ"א דהכא ציושב אחי שפיר טפי מנמנושבכ דבנמושבכ לא הוי כולי האי טומאת התהום אס קצברוהו שם וי"ל דמושכב נקט צבייל תרומה שהוא מופס כל רוחצ הדקן ואי אפשר שלא יאהיל או יקיע אצל יושב לא דאיכא למימר שמה לא אהיל כנגדו: **וּבִקְבֵר** אפי' כו'. וא"ת הית' שיעכ טומאת התהום בקבר והלא נודע שקצברוהו שם ואיכא למימר כגון שנפל בקבר^ז ומת והא דפי' בקונטרס שהקבר מִזְרְפו משום דכתיב או בקבר אין נראה לר"י דשמא קרא מיירי בקבר מכוסה ומשום הכי נמי הקבר מִזְרְפו משום אלו שהיסיקו מציא את הטומאה עליו: **מִצָּא** טמון בתבן כו'. משום דלפי מה שנתלכסוהו עכשיו לא היה ראוי להכיר לאחד צסוף העולם אצל נמים ראוי להכיר: **נִשְׁמָא** רובו שורפין אותו פֿלִנִי הברייה מעצי כו'. נראה הטעם משום דלצ צית דין מתנה עליהם לפי שהזיקקוהו לשורפו לפני הצירה כפי' לציטו לא הטריחוהו להציא עינים משלו ויכול להנות משל הקדש וכן ציצקינן^ח התנו^ה כמוכן ולא לכל דמתוך ציקנותן היו נמנעין מלשורפו ואמי לדי' עצירה ודוקא ציצקינן או צאכסנא כדאמר' בגמרא דעשאוהו לציקינן אצל אדם אחר לא

ואפילו למאן דלית ליה צפ"ק דשבועות (ה'). לצ צ"ד מתנה עליהן ה"מ בקרבנות דקדישי' קדושת הגוף אצל בקדושת דמים כולי עלמא מודו: רב

צירה. ובגמרא מפרש טעמא: **נעמא מיעוטו**. וכן נותר של פסח טהור: הציקינן. עזרינן כלומר שהן לרי עין: **שורפין אוסו**. את מעט שנטמא ואת הנותר: **גַּב' וְכֵן מִי שִׂיֵּא**. צפרק אלו עוצרין [לעיל מט:]. **שֵׁשׁ צִידו צַר קִדָּשׁ**. והרי הוא פסול ציואל: **לופים**. מקום שיכול לראות משם הצירה ומשם והלאה אין יכול לראותו: **שורפו במקומו**. לא הטריחוהו לחזור ולשורפו צירושלים הואיל וכבר מנרחה הרבה ואף על גב דקיימא לן צפרק כל שעה (לעיל דה.) דנמקוס אכילת קדשים שם שריפתן מצקדש צאש תשפר ויקרא וז' חזור

גמירי הלכתא אלא צטומאה שהיא צתהום המכוסה מן הכל: ולא אמרו. דהותרה טומאת התהום אלא צמת צלצד: **מִתְנִי' נעמא שלם או רונו שורפין אוסו לפני הצירה**. כל המקדש כולו קרי עזרינן כלומר שהן לרי עין: **שורפין אוסו**. את מעט שנטמא ואת הנותר: **גַּב' וְכֵן מִי שִׂיֵּא**. צפרק אלו עוצרין [לעיל מט:]. **שֵׁשׁ צִידו צַר קִדָּשׁ**. והרי הוא פסול ציואל: **לופים**. מקום שיכול לראות משם הצירה ומשם והלאה אין יכול לראותו: **שורפו במקומו**. לא הטריחוהו לחזור ולשורפו צירושלים הואיל וכבר מנרחה הרבה ואף על גב דקיימא לן צפרק כל שעה (לעיל דה.) דנמקוס אכילת קדשים שם שריפתן מצקדש צאש תשפר ויקרא וז' חזור

שהי תנן יכול להתגלגל עליו על ידי רוח, וצורות עשויין להתגלגל ממקום למקום (שם.) במים הואיל וכן מולין יכול אדם להסתכל בהן על ידי דחקא, ואפשר שאדם אחד מכיר בהן שהצץ בתוכו (שם.) שיש בידי בשר קודש. עמו כדרך ונפסל ציואל, שמחילת קדשים קלים תומת ירושלים (לעיל שם.) ונפסל ציואלו חוץ לתומה (ברכות שם.) צופים. מקום שיכול לראות בהמ"ק (שם) או: שם כפי שיכול לראות בהמ"ק משם (לעיל שם.)

כיצד צולין פרק שביעי פסחים

אינו דין שהותרה לו טומאת התהום. היתר גמור ואפילו איכא טהורין: **מהלכה**. כגון קבר טומאת התהום הלכה למשה מסיני נזיר ועושה פסח: ומי דיינינן קל וחומר **מהלכה**. והא טומאת התהום לא משום ספיקא מטמאין לה דנימא גלוי מילתא למפרע צעלמא היא

השמא אפילו צדאלי נטמא נמי אלא צשעה שנטמא היתה טומאת התהום שלא הכיר בה אדם מעולם מטהרינן ליה דלקמן: דר"א ור"ע צמסכת מיר (טו:) דלאמרינן התם צריעית דס אין הנזיר מגלח על מגעה ועל משאה וקאמר רצי עקיבא ק"ו ומה עזס כשעורה שאין מטמא (את כל) אדם צאהל הנזיר מגלח על מגעה ועל משאה צריעית דס שטממאה (את כל) אדם צאהל אינו דין שהנזיר מגלח על מגעה ועל משאה אמר לו ר"א לר"ע עזס כשעורה שהנזיר מגלח על מגעה ומשאה הלכה למשה מסיני ואין כתוב צתורה וצביעית דס אמת צא ללמוד ממנה צקי"ו ואין דנין ק"ו מהלכה אלא מדבר הכתוב צתורה: **וטומאת הפסוס**. שהותרה נזיר ועושה פסח היכא כתיצא. והך צעיא ציצעיא צי מדרשא מקמי הא צעיא דרצי יוסף [ע"א] וצשמי דרצי יוסף כצר איפשיטא הך מסקנא דלקמן צטומאת התהום גמרא גמירי לה משום הכי פרכינן לעיל ומי דיינינן ק"ו מהלכה: **צמחורות עליו**. שמהא צרורה לו: **לכס**. טמא לנפש או צדך רחוקה לכס והאי לכס קאי נמי אטמא: **כי דרך**. טמא לנפש דומיא דדרך רחוקה הוא: **אי וכו** **טומאת הפסוס**. שהותרה לנזיר ועושה פסח: **לא שנו**. דליץ מרצה על טומאת התהום נזיר ועושה פסח: **מושכב לרחבו של דרך**. והוא עצר שם וא"ל שאל נגע שם או היסע או האהיל: **לפרומה**. לאכול צתרומה: **טמא**. דלא הותרה צו טומאת התהום ואילו לאורכו של דרך אפי' טומאת התהום אין כאן: שאין **לו מקום לעבור**. שמחיק וממלא את כל רוחצ הדקן אף על גב דטומאת ודאי היא כיון אף מומאה נמי בגלוי. להיא שעתא דעבר עליה טומאת התהום הואי שלא היא שום אדם יודעו שם ואף לזה לא נודע עד שנשחטו קרבנותיו הלכה למשה מסיני היא שזרקין עליו את הדמים: **אצל יש לו מקום לעבור אף לתרומה טהור**. דהוי ליה ספק טומאה צרשות הרבים וספיקו טהור: **צד"א**. דכי ממלא את כל הדרך טמא: **שקבר מלפרו**. שכל הקצר טמא צאהל ואפילו ריקן שצו דכתיב (צמדצ יט) או צקצר: **צד"א**. [א] דמשוצר ומפורק טהור: **טעון**. משוי על כרחו הולך נע ונד ללאן ולכאן ומאהיל על דגדיו: **צד"א**. דנזיר ועושה פסח טהור: **אצל צטומאה הידועה**. שידעו שאדם נקבר שם: **טעון מעפר צבנן ובצדירות**. טומאה מכוסה מכל אדם היא וז שמא גל אצנים או עפר או תבן נפל עליו ולא הכירו צו צני אדם מעולם אצל מים ואפילה ונקיקי הסלעים אין זו הטומאה מכוסה ונעלמה שהמציץ יכול לראות ולא

ואין דנין ק"ו מהלכה. דלא נזכר תורה שעל פה לדרש צייג מדות (שבת קצב.) במחורות עליו. צבירות לו כגון טומאה ידועה סותר אצל לא על טומאה שאינה ידועה לו (וידר שם.) אפי' מומאה נמי בגלוי. לאפוקי טומאת התהום דלא (שם.) המוצא מת מושכב לרחבו של דרך. טעון כדרך תבנן או צבירות ומוטל להטות על דרך ואין לו מקום לעבור אלא עליו ובשעה שהולך עליו לא הכיר צו שהוא תחתיו (וידר שם.) לתרומה. לענין אכילת תרומה (שם.) לניזיר ועושה פסח טהור. ואינו טמא, לעשות פסח שני, וכל אלו שאמרו צנמיר ועושה פסח טהור, שנודע לו לאחר שעשה פסח, אצל נודע לו קודם שעשה פסחו הרי זה טמא ונדסה לפסח שני, והכי מפורש ענה מתוספתא צבירימא דתמ' מיר ושל פסחים (שם.) אבל יש מקום לעבור. שאל על המת (שם.) במזה דברים אמורים. דמהלך צין הפסיקס טהור. במהלך ברגליו. שיכול לנחן ולפסוע ציתים שאל נע ושלא יאהיל, אבל טעון או רכוב טמא. צתרומה לפי שחי אפשר כי אצל לנזיר ועושה פסח לעולם טהור דהכי גמירי לה צטומאת תתהום, והאי דכמות צפסיפס אצל טעון או רכוב אפילו צנמיר ועושה פסח טמא, טעות הוא (שם.) אבל בטומאה אלו ידועה. שהיתה ידועה לשום אדם. טמא. ואפילו מיר ועושה פסח, ועושה פסח שני ואע"פ שכבר שבו פסחים צמסא ראשון (שם.) בתבן בעפר ובצדירות. דאפשר שאל הכיר צו אדם מעולם

באפילה בנקיקי הסלעים. הואיל וכן מולין יכול אדם להסתכל בהן על ידי דחקא, ואפשר שאדם אחד מכיר בהן שהצץ בתוכו (שם.) שיש בידי בשר קודש. עמו כדרך ונפסל ציואל, שמחילת קדשים קלים תומת ירושלים (לעיל שם.) ונפסל ציואלו חוץ לתומה (ברכות שם.) צופים. מקום שיכול לראות בהמ"ק (שם) או: שם כפי שיכול לראות בהמ"ק משם (לעיל שם.)

מסורת הש"ס

א) שבת קלב. ע"ש מיר מ., צ) מיר סב. ע"ש, א) (שס. ט) מתוספתא זכים ספ"צ, ד) שם, ט) מיר שם: כל הענין מוס' זכים ספ"צ, ו) (לעיל פ: ע"ש וס"ג:) א) (צרכות מט:י] לעיל מט.,

תורה אור השלם

1. ויחי ימיו מות עליו בפתח תרגאם וטמא ראש קורו גלגל ראשו ביום שחרתו ביום השביעי ויגלגלה במדבר ו ט דבר אל בני ישראל לאמר איש איש כי ידקה טמא לנפש או בדרך רחוקה אכל אם נודע שטמא למפרע צה על לדרתיהו וצעה פסח קיץ: במדבר ט י

הגהות הב"ח

א) חוס' דר"ע נטמא וכו' כמו קן שמא מתוך קטנותו לל"ל:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אלא לפני זריקה יבא שאר קרבנות לא וימי להצין הא שם צנטמא אלו"כ מזה אינו סותר צטומאה ידוע אבל אם נודע שטמא למפרע מזה צידוע סותר וצתהום אינו סותר וי' איור עיני:

הגהות הגר"א

[א] רש"י ד"ה צד"א ומשובר ומפורק טהור. צייג מילתא דספיקא נקט אצל תלמת קאי גם (שאשין לו) (ואילן) מקום לעבור:

מוסף רש"י

ואין דנין ק"ו מהלכה. דלא נזכר תורה שעל פה לדרש צייג מדות (שבת קצב.) במחורות עליו. צבירות לו כגון טומאה ידועה סותר אצל לא על טומאה שאינה ידועה לו (וידר שם.) אפי' מומאה נמי בגלוי. לאפוקי טומאת התהום דלא (שם.) המוצא מת מושכב לרחבו של דרך. טעון כדרך תבנן או צבירות ומוטל להטות על דרך ואין לו מקום לעבור אלא עליו ובשעה שהולך עליו לא הכיר צו שהוא תחתיו (וידר שם.) לתרומה. לענין אכילת תרומה (שם.) לניזיר ועושה פסח טהור. ואינו טמא, לעשות פסח שני, וכל אלו שאמרו צנמיר ועושה פסח טהור, שנודע לו לאחר שעשה פסח, אצל נודע לו קודם שעשה פסחו הרי זה טמא ונדסה לפסח שני, והכי מפורש ענה מתוספתא צבירימא דתמ' מיר ושל פסחים (שם.) אבל יש מקום לעבור. שאל על המת (שם.) במזה דברים אמורים. דמהלך צין הפסיקס טהור. במהלך ברגליו. שיכול לנחן ולפסוע ציתים שאל נע ושלא יאהיל, אבל טעון או רכוב טמא. צתרומה לפי שחי אפשר כי אצל לנזיר ועושה פסח לעולם טהור דהכי גמירי לה צטומאת תתהום, והאי דכמות צפסיפס אצל טעון או רכוב אפילו צנמיר ועושה פסח טמא, טעות הוא (שם.) אבל בטומאה אלו ידועה. שהיתה ידועה לשום אדם. טמא. ואפילו מיר ועושה פסח, ועושה פסח שני ואע"פ שכבר שבו פסחים צמסא ראשון (שם.) בתבן בעפר ובצדירות. דאפשר שאל הכיר צו אדם מעולם

באפילה בנקיקי הסלעים. הואיל וכן מולין יכול אדם להסתכל בהן על ידי דחקא, ואפשר שאדם אחד מכיר בהן שהצץ בתוכו (שם.) שיש בידי בשר קודש. עמו כדרך ונפסל ציואל, שמחילת קדשים קלים תומת ירושלים (לעיל שם.) ונפסל ציואלו חוץ לתומה (ברכות שם.) צופים. מקום שיכול לראות בהמ"ק (שם) או: שם כפי שיכול לראות בהמ"ק משם (לעיל שם.)

^[1] נִשְׁמָא רובו שורפין אותו פֿלִנִי הברייה מעצי כו

^[2] נִשְׁמָא רובו שורפין אותו פֿלִנִי הברייה מעצי כו

מסורת הש"ס

(א) [מוספתא פ"ג ה"ו], (ב) [תענית טו: לא, כחובות גז:], (ג) ממיד דף לג., (ד) ונחיס דף קא., (ה) פ"א ה"ה, (ו) ויקרא זז, (ז) [נע] תי' ונחיס פב: ד"ה כיון].

תורה אור השלם

- והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף תהשרף כל טהור יאכל בשר: ויקרא ז יט
- הן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה אבל תאכלו אתה בקדש באשר ציית:

ויקרא י יח

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה משום חשד וכו' ומעמידים שם: (ב) שם ד"ה שמה חוץ וכו' ששרפתם וא"ל פימה יהיה: (ג) תוס' ד"ה בשלמא וכו' אע"י דכתיב תשרף אלמא מתשרף לא משמע וכו' דהוא תשרף:

מוסף רש"י

חזור ושורפו. כדאמרינן בפרק כל שעה (נעל) (נד.) כקודש שם תשרף, דנמקום אכלתו שריפתו (נעיל סס.). לפני הבירה. מקום צהר הציט שם שם צית הדען גדול ששורפין פסולי קדשים קלים כדאמרינן שזמים (קד:) בפרק טעול יום (ברכות סס:) וכעני' לעיל (דב.) שמה בכנס דמה לפני ולפנים. מתשבתו אמה למד שכן אמר להם ממחילה, מדקאמרי הן לא הובא וגו' פימה (ובחי'ם קא).

מוסף תוספות

א. [ן]לפולס כדאמרינן מעיקרא דדווקא.... מוס' שאין. ב. דבשער המזרח עזרות ישראל לא היו יכולין ליכנס שזוהו לפנים מעזרת תשים הרבה. שם. ג. והנותר ממנו באש תשרופו, אבל מי שאינו ראוי לאכילה שנפסל לא. שם ע"ב.

חזור ושורפו כו'. אלמא מיעוטו שנפסל מעצי המערכה נמי שרפינן:

כאן באכסנאי. שאין לו עזים שורפו מעצי המערכה ומתני' צבעל הבית: **שהחזיק בדרך.** לא הטריחוהו לחור על עזים כדקמני וכן מי שיאל אלמא צהחזיק בדרך עסקינן: **רצ וציד.** רצ חמא מוקיס לה ולדרצ פפא פליגי ויהיב טעמא

למילתיה דרצ חמא דכיון דלית ליה

עזים שם עשאוהו לכיקינן והחזיק בדרך דקמני מתני' לאשמועינן חזרה נקט לה ולא משום עזים דהוא הדין ללא החזיק: **צאו לשורפו כו'.** כדמפרש טעמא: **לידי תקלה.** ליהנות מהן הגאה אחרת והגאה זו אין צו מעילה דמגלי צ"ד הוא ועל מנת כן מקדישין אותו: **משום חשד.** שלאחר שריפתן מחזירין מותר העזים לתוך ציתן והרואה חושדן בגונזי עני המערכה ונהנין מהן: **קני וחריפו.** קנים וחריפות של דקל הכל יודעים שאינם מעצי המערכה לפי שקלים הם ונשרפין מהר ואין לש המערכה מתקיימי' צנו ומשום חשד ליכא אצל משום צושא איכא: **פנו הסס.** צמסכת תמיד: **ראש המעמד.** הממונה על כך מעמיד את הטמאים של צית אצ צכל צקר צשער המזרחי כניסת כל אדם להר הבית: **כדי לניישן.** שלא מהרו מלגמא והרי העבודה של מחר היתה מוטלת עליהן והיה להן ליזכר: **משום חשד.** שלא יחשדום שמפני מלאכתן הן נמדלין מלצוא לעבוד עבודה (א) ומעמידן שם כדי שיראו אותם בני אדם ויודעין שמחמת טומאה הם מדליין. ואידי דאיידי לעיל צחק פלוגמא דמפני החשד נקט לה להא: **מפנקי.** הכל יודעין שצטילים הן מן המלאכה ואין מניחין עבודה מפני מלאכתן דמי משום חשד לייא ואין צריך להעמידם שם ולמאן דאמר כדי לניישן צריך: **אי נמי דקגדילן שיסורא.** מפשילי חצלים שהיא אומנות קלה ושכרה מעט ואין בני אדם חשודין שימדלו מלצוא לעבודה מפני ציטול מלאכה זו:

בתנ"י הפסח שנטמא או שיאל ישרף מיד. צארצעה עשר ואין צריך להשהותו עד הצוקה של ששה עשר שחעובר צורתו דהיינו לילה אחד ומיהו צייט לא מצי שריף ליה כדליף לקמן (דף פג:) דאין שורפין קדשים צייט: **נטמאו הנעלים או שמתו.** דאין פסולו בגופו אלא מחמת דבר אחר שאין לו אוכלין: **גב' בשלמא נטמא** טעון שריפה: **דכתיב וכשר וגו'.** וגבי קדשים קלים כתיב: **שמא נכנס דמה.** אל הקודש לכפר צהיכל ונפסלה כדכתיב (ויקרא ו) וכל חטאת אשר יוצא מדמה וגו' א"כ הוא יפה עשיתם ששרפתם: **שמא חוץ למחיצה.** חוץ לעזרה יאלת ומקרא יתירא דרשי לה דלא אינטריך פנימה אלא הכי צעא מינייהו צרישא שמא יאלתה ולא היתה פנימה ואם כן הוא יפה עשיתם ששרפתם (א) פנימה היתה ולא יאלת הא למדנו שאם יאלת היה לו לשורפה: **נטמא.** והצטר אשר יגע וגו' גבי שלמים כתיב וכ"ש קדשי קדשים דחמירי: **אלא יואל.** צחטאת אשכחן וקדשים קלים מנגל דמנריך ליה תנא דמתניתין שריפה ליואל דפסח: **לן דמה.** של צהמת קרבן דאמרינן צוצחים (דף נו.) מנין לדס שנפסל צשקיעת החמה שנ"א ציום הקריצו את וצחו ציום שאלת וצחא אתה מקריצו כו':

נשפך

מזיד אלא צעיצור צורה אי לאו דמסיק דהלכתא גמירי לה מאי קאמר ולרצה צר צצוה דאפי' פיגול צעי עיצור צורה מנגל ליימא דלא גמירי הלכתא ומה צריך גזירה שוה אלא ודאי דפסולו צגופו ישרף מיד סצרה הוא וצדס וצצעלים צדעי עיצור צורה נמי סצרה: **בקרדש** היתה. רש"י פירש דדריש מפנימה וכן ר"ח ולר"י נראה דדריש מאכל תאכלו אותה צקודש וצתורת כהנים דריש מצמקום הקדש: **בשלמא** נטמא גלי רחמנא בקדשים קלים והוא הדין בקדשי קדשים. וא"ת והא צהדיא צצאי קרא כתיבי קדשי קדשים ומאי קאמר והוא הדין כדרדשינן צכל שעה (נעל כד:) והצטר לצרות עזים ולצונה ויש לומר דאי לאו הוא הדין הוא אמינא דאלתא לצרות קדשים קלים דלא צעו הכשר ולא קדשי קדשים:

ביצד צולין פרק שביעי פסחים

פב.

רב וציד אמר לעזים כדאמר מעיקרא. פי' צוקנטרס דרצ וציד לא פליגי אדרצ חמא צר עוקצא ואינו אלא מפרש טעמו וקשה

לריצ"א דלא מצינו צשום מקום שיאמר לעולם כו' כדי לפרש ונראה לו דרצ חמא צר עוקצא ורצ פפא לא פליגי דרצ חמא צר עוקצא

מוקי כאן באכסנאי כאן צצע"ה ואידי ואידי צצהחזיק בדרך אצל צלא החזיק אפי' אכסנאי הוי צצע"ה אלא דלא איירי צה ורצ פפא מוקי אידי ואידי באכסנאי ולא פליגי אדרצ חמא צר עוקצא ורצ וציד פליגי אחרוייהו וקסצר אכסנאי שלא החזיק עשאוהו כליקינן אי נמי רצ פפא ורצ וציד פליגי אליצא דרצ חמא צר עוקצא רצ פפא סצר דרצ חמא צר עוקצא איירי צהחזיק אצל צלא החזיק הוי אכסנאי כצעל הציט ורצ וציד סצר דאכסנאי אפי' לא החזיק עשאוהו כליקינן א דוקא נקט רצ חמא צר עוקצא צעל הבית: **היה מעמיד את הטמאים בשער המזרח.** אפילו צטומאת קריין מיייר ונראה לר"י דהאי עשר המזרח היינו עשר עזרת נשים^ב ואע"ג דאמר צפ"ק ציצמות (דף י:) וצכמה דוכתי דטצול יום אינו נכנס צמחנה לויא לא צכל מחנה ליה קאמר אלא מעזרת נשים ולפנים דהכי מוכח צמסכת כלים (פ"א מ"ח) דקמני התם עזרת נשים מקודשת ממנה שאין טצולי יום נכנסין לשם: **בשלמא** נטמא דבתיב והבשר. אין לפרש דלמיד דקמני צמתימין קאי דכיון דכתיבי צקרא ישרף אית לן למימר דהיינו מיד צלא עיצור צורה דאי צעיצור ליצחקו קרא מינייה ואנא ידענא דישרף דהוה ליה נותר מדאמר לקמן ורצה מוסיף אף ר"י הגלילי דתניא כו' אצל לרצנן דילפי מכל חטאת אפי' יוצא מדמה וגו' צעי עיצור צורה אע"ג דכתיבי (א) ישרף אלמא מישרף לא משמע מיד מיהו יש לדחות דההוא ישרף מוקמינן לשריפת' כקודש ואינו מיותר אף יש להציא ראייה מדקאמר צסמוקן לן דמה נשפך דמה או שיאל צסוקלעיס מנגל והתם לא צעי צע"כ מנגל שסם מיד שריפה דהתנן צדס וצצעלים תעוצר צורתו אלא מנגל צשריפה קאמר ושריפה דמיז מסצרה נפקא לן ולא מקרא וא"ת ואמאי צריך קרא צפסול דהס דכיון דלריך עיצור צורה פשיטא דישרף משום נותר ואורי' דאינטריך דלא ליעצד ליה

קצורה קודס שהיה נותר אי נמי הוה אמינא אפי' כשיהיה נותר לא ישרף דנותר שהיה ראוי לאכילה קודם שנימחתו דוקא ישרף כדמשמע לא תותירו אלא תאכלוהו^א אצל קשה דהיכי יליף יואל צשריפה מחטאת דאהרן דהא ע"כ לא הודה להן משה על השריפה דחטאת שנכנס דמה לפניס דפסולו צדס צעי עיצור צורה והס שרפיה מיד אלא ה"ק להו הא אם הוצא יפה עשו שלא אכלוהו דהכי כתיב רישיה דקרא מדוע לא אכלתם ומיהו נראה לרשב"א דמצינו למימר דלמיד צעי מנא לן וכולה שמעתין מסקא אליצא דר' יוחנן דציצירא ליה לקמן דפסול דהס הוי פסולו צגופו דחשיצ דס וצטר חדא מילתא וצפסול צעלים דוקא קמני מתניתין דצעי עיצור צורה ושפיר מייתי השתא מחטאת דאהרן דמשה הודה להן אם נכנס דמה לפניס שפיר עבוד דשרפיה ולן דמה נמי קצעי מנגל דמיד אף קשה על זה כיון דמסצרה לא הוה אמרינן דישרף

מזיד אלא צעיצור צורה אי לאו דמסיק דהלכתא גמירי לה מאי קאמר ולרצה צר צצוה דאפי' פיגול צעי עיצור צורה מנגל ליימא דלא גמירי הלכתא ומה צריך גזירה שוה אלא ודאי דפסולו צגופו ישרף מיד סצרה הוא וצדס וצצעלים צדעי עיצור צורה נמי סצרה: **בקרדש** היתה. רש"י פירש דדריש מפנימה וכן ר"ח ולר"י נראה דדריש מאכל תאכלו אותה צקודש וצתורת כהנים דריש מצמקום הקדש: **בשלמא** נטמא גלי רחמנא בקדשים קלים והוא הדין בקדשי קדשים. וא"ת והא צהדיא צצאי קרא כתיבי קדשי קדשים ומאי קאמר והוא הדין כדרדשינן צכל שעה (נעל כד:) והצטר לצרות עזים ולצונה ויש לומר דאי לאו הוא הדין הוא אמינא דאלתא לצרות קדשים קלים דלא צעו הכשר ולא קדשי קדשים:

עין משפט ונר מצוה

עא א מ"י פרק יט מהל' פסולי מוקדשין הלכה ט:

עו ב ג ד מ"י פ"ד מהל' ק"פ הל' ג:

עז ה ו מ"י פ"ו מהל' ממדין הלכה ה:
עח ז מ"י פ"ד מהלכות קרבן פסח הלכה ג ופרק יט מהלכות פסולי מוקדשין הלכה ב:

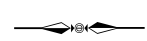
רבינו הגנאל

חזור ושורפו לפני הבירה. ושנינו לא קשיא התם באכסנאי שאין לו חצר. משנתנו בבעל הבית. ואכסנאי זה אצי"פ שלא החזיק בדרך עשאוהו כליקינן ששורפין אותו לפני הבירה בשביל ליתנות מעצי המערכה. ת"י באו לשרפו בחצרותיהן מעצי המערכה אין שומעין להם חיישינן דלמא פיישי מינייהו ומבליקין תחת תבשיליו ואזוי בהו לידי תקלה. מעצי עצמן לפני הבירה אין שומעין להם שלא לבייש מי שאין לו. אי נמי שמא ישיארו לו ויקחם ויחשדוהו הוראים כי עצי הקדש לקח. ואם הם קני וחזירתא כגון קציס וחריות שאין ראויין למערכה כדנתן בממדי מניייהו ומבליקין תחת תבשיליו ואזוי להביא אבזו ושל עץ שמן, מונעין אותו שלא לבייש את מי שאין לו. תנן התם בתמיד בסוף פ"ה ראש המעמד היה מעמיד את הטמאים בשערי מזרח, רב יוסף אמר כדי לבייש רבא אמר מפני החשד שמא יכנס יחשדוהו [שא] יכנס יחשדוהו] כי ליבבד עבודה נכנסו והם טמאים. פי' מפותח לאו בר עבודה הוא, הילכך יכנס שאין שם חשד. ואי גידל שישורא אין שם ביוט, שהרואה אומר במלאכתו הוא מתעסק.

בתנ"י הפסח שיצא או שנטמא ישרף מיד כו'. יוצא מנא לן דכתיב הן לא הובא את דמה אל הקדש, מכלל שאם בכנס דמה לקדש בת שרפה היא, וכתיב וכל חטאת אשר יוצא מדמה לא אהל תאכל באש תשרף פנימה, כלומר פנימה היתה ולא יצאת חוץ למחיצת הקדש אכול תאכלו אותה, מכלל שאלו יצאת טוב עשיתם ששרפתם אותה. ש"מ בשר היוצא חוץ למחיצתו כן שרפה הוא. בשלמא נטמא גלי רחמנא בשלמים שהם קדשים קלים והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל באש ישרף, והוא הדין לקדשי קדשים, אלא יוצא אשכחן בחטאת שחייא קדשי קדשים שהיא בשרפה, קדשים קלים מנא לן.

מסורת הש"ס

^(א) וזכום דף פב, ^(ב) תמורה דף ד'; ^(ג) ומוליץ קשה; ^(ד) ועי' מוסי' חולין קכה; ד"ה א' הכי וכו'; ^(ה) לקמן דף פד; מכות דף יו; שטותם דף ג'; ^(ו) ונעיל ע. וס"ג; ^(ז) ומוספתא פ"ו ה"א; ^(ח) וז"ל ובשעה; ^(ט) ופ"צ; ^(י) שלא הודה להן אלא דשפיר עבד דלא אכלה ס"א ח"מ; ^(כ) ונשי' בתום; לקמן קמז; ד"ה וחותם שריוני מת; ד"ה ירי יהודה נמ"ק כד; ד"ה עזרת ובזבחים פג ד"ה המזבח;

תורה אור השלם

¹. ון לא הובא את דמיה אל הקדש פנימה אִבּוּל תאבְּלוּ אֹתָהּ בַּקֹּדֶשׁ כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי:

ויקרא י"ח
2. בבית אחד יאָבֵל לא תוציא מן הבית מן הקֹדֶשׁ חֻצָּה וְעַצֵּם לא תִּשְׁקֶדוּ בוֹ; שְׁמוֹת יב' מו

הגהות הב"ח

^(א) גמ' שפירת העלם אימור נחמר דניסוי: ^(ב) רש"י ד"ה נסים כדמתרגמינן כנו כנסיה: ^(ג) חוסי' ד"ה זו וכו' לקמן; י"ב דף פ"ד ע"ב;

מוסף רש"י

כל הענין כולו.
לדריגן פליג כתיב דמוקמינן ליה ללפסול חטאת החילונה שנכנס דמה לפניו חטא להו אין המקרא מדבר אלף בפסוקים שמהם נכנס לפנים כמלתוהו ואמר קרא שם ארע בהן פסול ישרפו ארצים הכירה גשורה ולא חוץ לג' מחנות כמלות כדכתיב כהא קרא בקדש גאש תשרף שמהא שריפהה בקדש ולמן לא תעשה ע"ו אפלטן בין כפרין בין פסולין כדכתיב לא תאכל דמתקנין לא לאמר לאו על אפלטן וכחנו כאן (בבויט פג).
ישרפו בשעה עשר; ולא גמ"ג, דייט' הוי ואין שריפין קדשים צייט' (תמורה ד); המותרים בטמור; כנסת טמור וכשר והשורה; את העלם, בטמא אינו סופג את הארבעים; המותר כשן טמור, אפילו בטמור, וכל שכן נטמא (שבתות ג).

מוסף תוספות

א. אפי' לדברי רבה.
מוס' שאין.
ב. כמו שפי' בקטורס שערין לא אמר לו הקב"ה שיהא טעון עיבור צורה.
ג. כמו שפי' ר"י לעיל (פב).
ד. בשלמא.
ש. ד. ון לא היה להם לשרופי מיד.
ט. דהאי דאמר ליה משה לאהרן הן לא הובא וגר' לאו משום שאם הובא דמה לפניו שרפו עשו ששרפה מיד.
שס. ו. בתום' שאין מוסין. אפי' ע"י גומרתא.

ביצד צולין פרק שביעי פסחים

כל הענין כולו. כל פרשה זו. וכל חטאת אשר יוצא מדמה (ויקרא ו) דמוקי לה רננן במסכת זבחים (דף פג). בחטאת החילונה שהכניס דמה לפניו וחוה פסול שלה וקאמר רחמנא שישרף פליג ריה"ג ומוקי בחטאת הפנימית כגון פר העלם דבר של יציור אשר יוצא מדמה כמלותה אל אהל מועד לא תאכל

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

פסח

רבה מוסיף אף ריה"ג. וא"ת^א היכי נימא דריה"ג ור' יוחנן בן זרוקא אמרו דבר אחד והא פסולה דחטאת שנכנס דמה לפניו היינו לפני זריקה ור' יוחנן בן זרוקא אחר זריקה איירי ואליבא דר' יוחנן מסיק מדקא מוסיף עלי' וי"ל דרבה לא מפליג

רבה מוסיף אף ר"י הגלילי ^(א) דתניא ריה"ג אומר כל הענין כולו אינו מדבר אלא בפרים הגשרפים ובשעירי' הגשרפין לשרוף פסוליהן אבית הבירה וליתן לא תעשה על אבילתן אמרו לו חטאת שנכנס דמה לפני ולפנים מגין אמר להן ^יהן לא הובא את דמה אל הקדש פנימה מכלל דאי נפיק איהו א"ג עייל דמה בשריפה ורבי יוחנן סבר דם ובשר חדא מילתא היא בעלים מלתא אחריתי היא: **מתני'** ^{בא} העצמות והגידין והגותר ישרפו בששה עשר חל ט"ז להיות בשבת ישרפו בי"ז לפי שאינן דוחין לא את השבת ולא את י"ט: **גמ'** אמר רב מרי בר אבוא א"ר יצחק ^{אב}עצמות קדשים ששימשו נותר מטמאין את הידים הואיל ונעשה בסיס לדבר האסור נימא מסייע לי' ^א העצמות והגידים והגותר ישרפו לט"ז הני עצמות ה"ד אילימא דלית בהו מוח למה בשריפה נשריניהו אלא פשיטא דאית בהו מוח אי אמרת בשלמא שימוש נותר מילתא היא אמטו להכי בעי שריפה אלא אי אמרת שימוש נותר לאו מילתא היא למה להו שריפה נתברייניהו ונחלצה למוח דידהו ונשרפיה ונשריניהו לדידהו אלא לאו שמע מינה שימוש נותר מילתא היא אמרי לא לעולם אימא לך שימוש נותר לאו מילתא וקסבר בו בכשר ואפי' בפסול אפי' בפסול ס"ד והא ^אתנן אבל המותר בטמור והשובר בטמא אינו סופג את הארבעים לא קשיא ^{באן} שהיתה לו שעת הכושר כאן שלא היתה לו שעת הכושר ומאן תנא דשני ליה בין שהיתה לו שעת הכושר ללא היתה לו שעת הכושר רבי יעקב היא דתניא ^אועצם לא תשרבו בו ^אבו בכשר ולא בפסול רבי יעקב אומר ^אהיתה לו שעת הכושר ונפסל יש בו משום שבירת העצם לא היתה לו שעת הכושר אין בו משום שבירת העצם ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אין בו משום שבירת העצם מיתיבי דכל עצמות הקדשים אין טעונין שריפה חוץ מעצמות הפסח מפני התקלה הני עצמות היכי דמי אילימא דלית בהו מוח למה להו שריפה אלא פשיטא דאית בהו מוח ואי סלקא דעתך שימוש נותר מילתא היא עצמות קדשים אמאי אין טעונין שריפה אמר רב נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן כגון שמצאן חלוצין עצמות קדשים דאין בהן משום שבירת העצם קמי דנהוו נותר חלציניהו ולא הוו שימוש נותר ולא בעו שריפה הפסח דיש בהן משום שבירת העצם ^א לבתר דנהוו נותר הוא דחלציניהו והוו להו שימוש נותר ובעו שריפה רב זביד אמר הכא במאי עסקינן כגון שמצאן

פג.

ורבה מוסיף אף ריה"ג. היכי נימא דריה"ג ור' יוחנן בן זרוקא אמרו דבר אחד והא פסולה דחטאת שנכנס דמה לפניו היינו לפני זריקה ור' יוחנן בן זרוקא אחר זריקה איירי ואליבא דר' יוחנן מסיק מדקא מוסיף עלי' וי"ל דרבה לא מפליג ביין קודם זריקה בין לאחר זריקה כי היכי דלא מפליג ר' יוחנן דקאמר אף אחר זריקה מחלוקת:

אמר דהן הן **לא הובא את דמה**. פירש בקונטרס דרננן לא צעו למילף מחטאת דלאהרן דלא גמרי' דורות משעה ומה שפירש כן לא משום דחטאת דלאהרן היה לשעה דהא שעיר של ר"ח היה כדפירש בקנ' וכן אימא בזבחים בפרק טבול יוס' (דף קא): אלא דקסברי רננן הוראת שעה היתה כדאמר לעיל וקשה להשגי' דלעיל שיך הוראת שעה כדפי' דקסבר מפני טומאה נשרפה דהוי פסולו בגופו ומסבירא ישרף מיד ^ב אבל הכא בחטאת שנכנס דמה לפניו דהוי פסולו כלם ומסבר' צעי עיבור צורה ^א לא שיך הוראת שעה היתה ^א ונראה לר"י דרננן לא צעו למילף מחטאת אהרן משום דמנינו למימרא דמשה לא הודה להן' על השריפה דשפיר עבדו אלא צמה שלא אכלהו אצל על השריפה לא הודה להן' ^א דלפי' היה כן שלא כדין שרפיה בלא עיבור צורה וקשה דלעיל יליף מחטאת אהרן שריפה ביוזא וקאי אמתני' דסבר' דשאינו פסולו בגופו צעי עיבור צורה והיינו כרננן דר' יוסי ואיניהו לא צעו למילף הכא מחטאת אהרן: **בו בכשר ואפי'** בפסול. ולא תיקשי ויוזא המוח ע"י גומרתא דליכא שצירת עגס דאיכא למיחש שמה יפקע כדאמרי' לקמן (ו) אי מני ע"י גומרתא טריחא מילתא למיעבד: **רבי שמעון אומר אחד זה ואחד זה אין בו משום שבירת העצם**. וא"ת ר"ש היינו ט"ק ונראה לר"י דר' יעקב ור"ש פליגי אליבא דת"ק כי היא דלא ירצה לו נשים דפרק כהן גדול (סנהדרין כא). ^א והיהא דחוקתן שלג שנים דחוקת הצמים (צ"ב כח): **אימור** דבתר איסורא חציניהו. ומפני התקלה דקמני בצרייתא היינו דמשום שצירת עגס לא חלציניהו קודם איסורא' ולהכי ישרפו דשימשו נותר:

אי

דאית בהו מוח ואי סלקא דעתך שימוש נותר מילתא היא עצמות קדשים אמאי אין טעונין שריפה אמר רב נחמן בר יצחק הכא במאי עסקינן כגון שמצאן חלוצין עצמות קדשים דאין בהן משום שבירת העצם קמי דנהוו נותר חלציניהו ולא הוו שימוש נותר ולא בעו שריפה הפסח דיש בהן משום שבירת העצם ^א לבתר דנהוו נותר הוא דחלציניהו והוו להו שימוש נותר ובעו שריפה רב זביד אמר הכא במאי עסקינן כגון שמצאן

הוי בכלל והגותר דמתני': **אמטו** להכי **צעו שריפה**. אף העצמות כמוח עצמו: **אלא אי לאו מילתא היא**. הרי מכיון שניתותרו ונפסלו אין בהן משום איסור שצירה דאמרינן לקמן ועגס לא תשצרו זו כשצר ולא בפסול: **ניטצריניהו**. ונישקליה למוח ונישרפיה ולא יפסיד עגים וטורח לשרוף העצמות: **קסבר**. האי תנא זו דכתיב גבי שצירה לאו למעוטי פסול אחא אלא אורחיה דקרא הוא וכשר ואף פסול כצממע: **המוסרי בטמור**. וכל שכן צטמא: **אין סופג**. לקמן בפירקין [פד]. מפרש טעמא: **היפס לו שעס הנושר**. כגון נותר יש זו שצירת העגס: **לא היפס לו שעס הנושר**. כל גמ' העגס: **לגבי שצירת העגס: כל עצמו**. נותר מן הקדשים אין טעונין שריפה אלא שוצרס ומוציא את המוח ושרפו ומשליך את העצמות: **חוץ מעצמות הפסח**. שאין יכול לשוצרן מפני תקלת עגס לא תשצרו זו לפיכך גשרפים על ידי מוח שבהן: **למה להו שריפה**. לעצמות הפסח: **שמאלן חלוצין**. כולה מתני' מיתוקמא צטמא עצמות חלוצין כלומר שצורין ונחלן מוח מהן: **עצמו קדשים**. דמותר לשוצרן אמרי' סתמא דמילתא לא אחא מוח דידהו לדי נותר ומקמיה איסוריייהו דניתו לידי נותר חלציניהו ואין כאן שימוש נותר: **לצפר הכי**. דאיפסיל חלציניהו דתו לית ציה איסור שצירה כר"ש ויש כאן שימוש נותר:

שמאלן

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית

פסח,המסורתהעברית,המסורתהאשכנזיתוהמסורתהספרדית